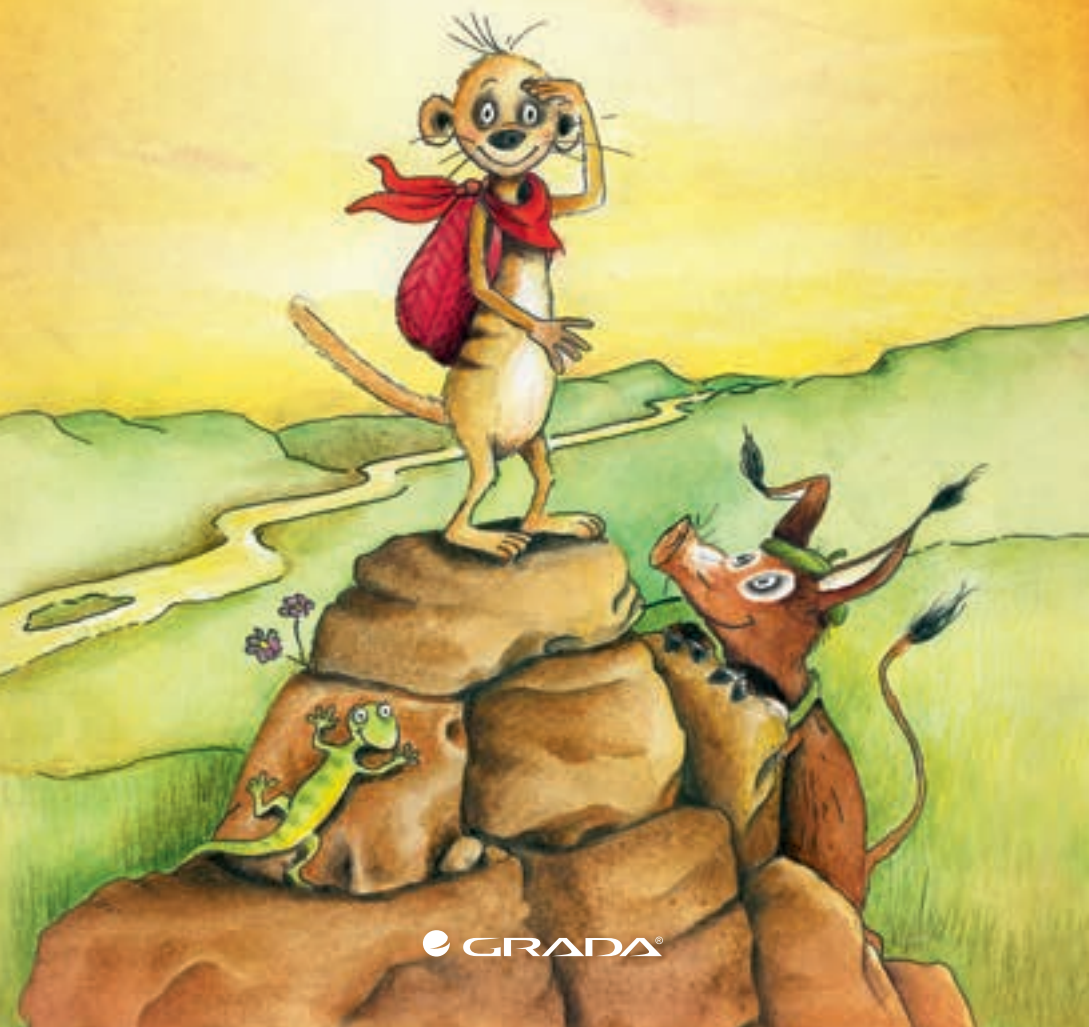

Julia Boehme • Julia Ginsbach

Tafík

a cesta na konec světa

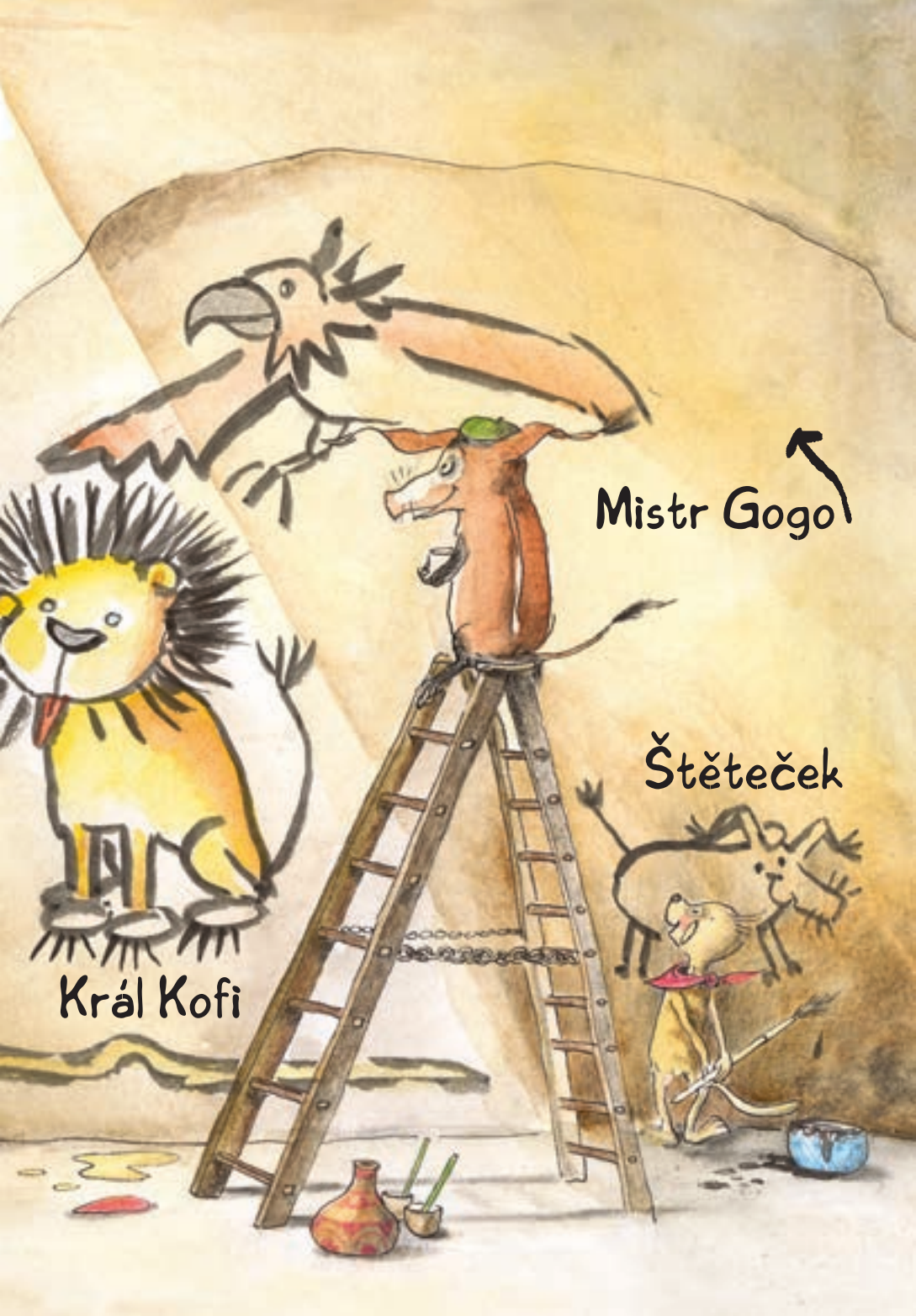
Děda + Babi

Tutu Já Bibi

Kobra

Mistr Gogo

Štěteček

Král Kofi

Julia Boehme

Tafík

a cesta na konec světa

Ilustrace Julia Ginsbach

Grada Publishing

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Julia Boehme

Tafík a cesta na konec světa

Ilustrace Julia Ginsbach

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Přeloženo z německého originálu *Tafiti und die Reise ans Ende der Welt*

© Loewe Verlag GmbH, Bindlach

www.loewe-verlag.de

Translation © Grada Publishing, a.s., 2014

Vydala Grada Publishing, a.s.

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

obchod@grada.cz, www.grada.cz

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

jako svou 5701. publikaci

Přeložili Natálie a Matouš Černí

Odpovědná redaktorka Magdalena Jimelová

Sazba Jakub Náprstek

Počet stran 78

První vydání, Praha 2014

Vytiskla Tiskárna FINIDR s.r.o., Český Těšín

ISBN 978-80-247-5381-2

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

978-80-247-9021-3 (ve formátu pdf)

978-80-247-9022-0 (ve formátu epub)

Obsah

Tafíkův sen	10
Cesta začíná	25
Král Kofi	31
Mistr Gogo	44
Průtrž mračen	49
Divoká voda	60
Na konci světa	69

Tafíkův sen

„Tafíku, co blázníš? Zůstaň tady!“ vypískl rozčileně Tutu a hleděl za svým bratrem.

„Co když se vrátí Mistr Gogo!“

„Tss, ten už určitě nepřiletí,“ zamumlal Tafík a popoběhl ještě dál od nory, rovnou k velikému balvanu. Odsud měl skvělý výhled přes celou pláň. Rudá zem, žlutá tráva a sem tam roztroušené obrovitánské stromy. Co ale Tafíka zajímalo nejvíce, byl tajemný pahorek daleko na obzoru. Co asi může být za ním?

Tafík si stoupl na špičky a vytáhl se, co nejvýše to šlo. To mu ale samozřejmě vůbec nepomohlo. Aby se dozvěděl, co se za pahorkem nachází, musel by na něj vylézt.

A to by byla pro tak malého surikatího kluka příliš dlouhá a nebezpečná cesta. Tafík si povzdechl.

„POZOR! Nálet! Mistr Gogo!“ vykřikne najednou Tutu.

ŠŠŠUP! Všechny surikaty hned zmizí ve svých chodbičkách. Opravdu všechny? Ne, Tafík teprve sklouzl z balvanu a teď peláší pískem zpět. Rychle k nejbližšímu vchodu!

„Támhle je ještě jeden,“ těší se Mistr Gogo a spustí se střemhlav dolů.

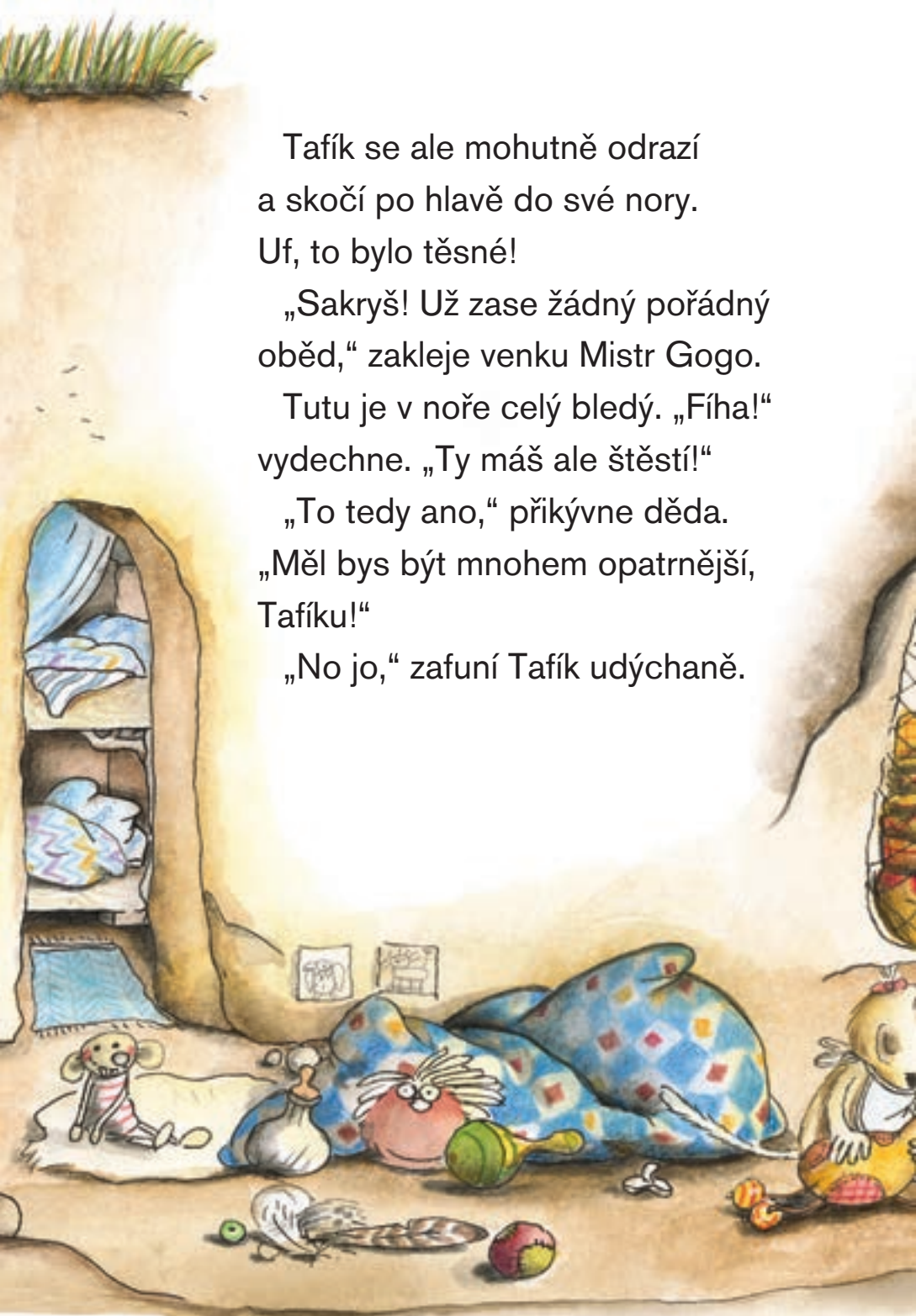
Tafík se ale mohutně odrazí
a skočí po hlavě do své nory.
Uf, to bylo těsné!

„Sakryš! Už zase žádný pořádný
oběd,“ zakleje venku Mistr Gogo.

Tutu je v noře celý bledý. „Fíha!“
vydechne. „Ty máš ale štěstí!“

„To tedy ano,“ přikývne děda.
„Měl bys být mnohem opatrnější,
Tafíku!“

„No jo,“ zafuní Tafík udýchaně.

Večer, když se ochladilo a setmělo, se všechny surikaty pohodlně usadily u krbu v obýváku. Tutu opékal oříšky a děda zase vyprávěl svoje staré historky o pra-pra-pra-pra-pra-praděděčkovi. Ten kdysi podnikl dlouhou a nebezpečnou cestu, dokud nenašel nový domov právě zde. Tafík znal celou tu historku snad už i pozpátku. I tak ale vždycky rád poslouchal.

„Všechno bylo pod vodou,“ vyprávěl děda.
„Ani jediné suché místočko. Co mohli on a jeho
rodina dělat jiného, než si najít nový a suchý
domov? A tak se rozhodli odstěhovat a zažili
při tom veliké dobrodružství!“

Tafík si povzdechl. Také by moc rád zažil nějaké dobrodružství. Někdy si dokonce přál, aby přišla velká voda i do jejich nory. To by pak i oni museli podniknout výpravu za novým domovem. Tafík

by hned věděl, kam by se mohli přestěhovat – za vysoký pahorek!

Tak by mohl konečně na vlastní oči spatřit, co se za ním ukrývá! Tafík přemýšlel. Opravdu musí nejdříve přijít povodeň? Musí se nejdříve stát něco špatného, aby se mohl vydat na cestu? Nemohl by se

vypravit prostě jen tak?

Z čiré zvědavosti?

Poškrábal se za uchem. Musí se hned zeptat dědy!

„Zbláznil ses?“ zalapá děda po dechu. „Copak vůbec neposloucháš, když vyprávím pra-pra-pra-pra-pradědečkovy historky? Jinak bys přece musel vědět, jak moc je to nebezpečné!“ Děda se rozhlédne po celé rodině. „No? Jaká máme Velká nebezpečí?“

Tafík si opět povzdechne. Ví, co teď přijde. Ta nebezpečí zná přece každý.

„Máme tu Nebezpečí ze vzduchu,“ říká děda. Tutu přikývne. „Jen si vzpomeň na Mistra Gogo, Tafíku!“

„Nebezpečí na zemi,“ pokračuje děda v kázání. „Syčící hadi,“ mumlá babička.

„A smrtelné pracky Krále Kofiho,“ zašeptá roztřeseně Tutu. Jen z pomýšlení na strašlivého lva se mu ježí všechny chlupy.

„A nesmíme zapomenout,“ uzavírá děda, „na Nebezpečí divokých vod!“

„Ale pra-pra-pra-pra-pra-pradědeček to přeci dokázal,“ namítá Tafík.

„No jo, on...“ Děda váhavě přitaká. „On ano.“

„Třeba to zvládnou taky,“ říká Tafík tiše.

„A pak bych se mohl podívat, co je za vysokým pahorkem!“

„Za vysokým pahorkem?“

Ale Tafíku, to přece víš!“ hledí na něj děda přes obroučky svých kulatých brýlí. „Za vysokým pahorkem není nic. Tam končí svět!“

„To není pravda,“ šeptá Tafík. „Nekončí!“

Má to totiž dobře vyzorované. Přicházejí odtamtud pakoně a zebry a mnoho dalších zvířat! Ta se přece nemohou vynořit jen tak odnikud.

„Ale samozřejmě, že tam končí svět,“ směje se děda. „To ví přece každý! A teď dobrou noc!“

Tafíkovi dochází dech. Cítí, jak ho shora pálí sluníčko. Je unavený a má žízeň, ale zároveň je nekonečně šťastný. Protože to už téměř dokázal. Navzdory všem nebezpečím je zde, na úpatí vysokého pahorku!

